

Părintele nostru duhovnic, Părintele Sofronie, care prin profesie fusese artist, pictor, mai ales portretist, spunea că Dumnezeu în om își face autoportretul. [...]

Și deci, vrednică este pocăința și nevoința creștină drept înțeleasă, a se numi arta artelor, știința științelor, filosofia. Aș îndrăzni, dacă-mi îngăduiți această obraznicie astăzi, să zic că singură această cale, această viață, este vrednică de cuvântul cultură. Cultură, în înțelesul primar al cuvântului, este orice cultivi. Dacă cultivi păcatul, păcatul îți este cultura. Dacă cultivi ceea ce numim normal „cultură”, ea îți devine cultura. Dar repet: „Toate un cer și un pământ” și toate pier împreună cu cerul și cu pământul!

Singura vrednică de a se numi cultură și de a se cultiva este pocăința, este nevoința drept

înțeleasă. Aici aș vrea să subliniez că „drept înțeles” este aproape un sinonim al cuvântului „orthodoxie”, care pe grecește înseamnă și „dreapta slăvire” (că drept slăvim pe Dumnezeu dacă devenim într-adevăr asemenea Lui), dar înseamnă și „dreapta opinie”, „dreapta înțelegere”. Or, dacă înțelegem drept cuvântul pocăință, vom vedea că el este singurul vrednic de numele de cultură.

Și dacă îmi îngăduiți încă să continui în obraznicia mea, aș zice că nu aceasta, unde suntem, este „Casă de Cultură”. „Casă de Cultură” pentru mine, singură este biserica, și cămăruia ta atunci când te rogi în ea.

Sursa: **Părintele Rafail Noica**, *Cultura Duhului*, Editura Reîntregirea, 2017

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 12 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 16 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 17 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie <i>Ap. 2 Timotei 3, 10-15; Ev. Luca 18, 10-14; gl. 5</i> → Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) → Începutul Triodului

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la Buletinul Online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală



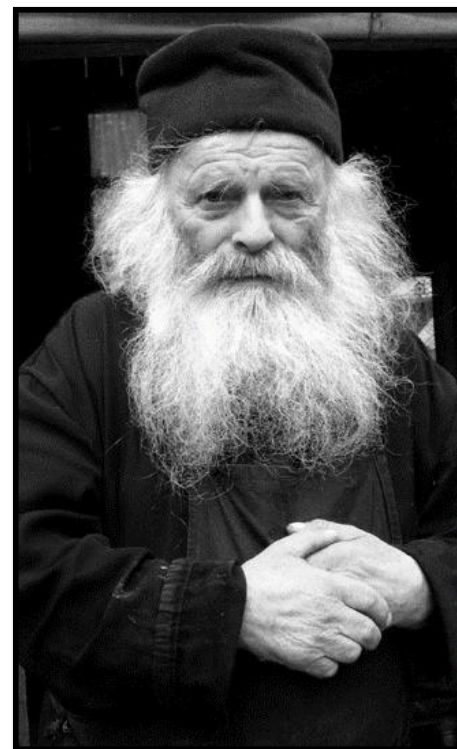
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.” – Efeseni 5, 15-16

Nr. 285 / 10 februarie 2019

SUNTEM DATORI SĂ NE RUGĂM



PĂRINTELE
PROCLU NICĂU

1930 – 2017

Am observat că are mare însemnătate să nu iasă cineva din cuvântul duhovnicului. Pe acele persoane le ajută Duhul Sfânt, care s-au ostenit să zică tot mai mult: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Iar când nu mă vede nimeni și nu mă aude nimeni, pot să zic rugăciunea întâi cu gura, în anumite timpuri chiar și tare, dar totuși să nu audă nimeni. Și dacă simt că aude cineva, trebuie să zic rugăciunea numai în șoaptă. Și când vine cineva, trebuie să zic rugăciunea numai cu mintea, fără să mișc buzele. Și cât timp zic „Doamne, Iisuse” și îmi păzesc mintea, trebuie să-mi pun în gând că toți sunt mai buni decât mine. Dacă sunt în viața de obște și mă întrebă cineva, eu trebuie să las rugăciunea și să-l lămoiesc. Dar să vorbesc pe scurt. Dacă eu zic rugăciunea minții și nu-i răspund, el poate să primească de la vrăjmaș ispita că

poate am ceva cu el. Cât timp ești începător la rugăciunea inimii, trebuie făcută și pravila. Pe măsură ce sporești la rugăciunea inimii, atunci duhovnicul poate să te îndemne să lași pravila pentru o zi, două, trei sau o săptămână, cât ești ajutat de Duhul Sfânt. În timpul acela, cât Duhul Sfânt vrea să te miluiască, „Doamne, Iisuse” curge ca un izvor din inimă. Când vezi că te-a părăsit și nu mai poți zice „Doamne, Iisuse”, când începi să simți multe lipsuri și o răceală, atunci trebuie să te forțezi a lua înapoi pravila. Mult ajută, pentru începător, ca rugăciunea noastră să fie amestecată cu lucrarea mâinilor. Toți cei care vor să sporească la rugăciunea inimii trebuie să se culce, dar să nu adoarmă odihniți, ci să adoarmă obosiți de ascultare, obosiți de metanii, de închinăciuni. Că așa spun Sfinții Părinți: întâi răstignirea trupului și pe urmă a minții. Suntem datori să ne rugăm. Sunt momente când vedem că nu ne ajută rugăciunea inimii. Atunci, ne sculăm noaptea la rugăciune și căutăm să nu adormim din împrăștiere. Dacă adormim din „Doamne, Iisuse” și ascultăm de duhovnic, Duhul Sfânt ne va păzi de duhurile înșelării care sunt atât de șmechere. Caută să aducă păreri că cineva mă urăște, ori mă vorbește de rău. Și trebuie ca toți cei care caută să zică rugăciunea inimii să se păzească să nu judece pe nimeni. Am observat asta: cât timp

trece un gând prin fața minții că sunt mai bun decât altul, atunci să aștept ispita, că Duhul Sfânt mă va părăsi. [...]

Odată, m-am întâlnit cu cineva și mi-o spus că nu-și poate plânge păcatele, iar eu, neavând de lucru, i-am spus: „E... n-are nimica! Nu le poți plânge aici, ai să le plângi dincolo!” Și ce să vezi? La acea persoană i-o intrat în minte de tot Duhul Sfânt, o început a o mustra. Și tot se batjocorea singură întruna: „Da! N-ai să plângi aici, ai să plângi negreșit dincolo!” Și făcând așa, gândindu-se așa, s-a întors la pocăință. Și amu o spus, că sunt vreo zece ani de atunci, că n-a mai uitat cuvântul ista. Și ista cuvânt așa îl aude în sufletul lui: „N-ai să plângi aici, ai să plângi negreșit dincolo!”.

Sursa: **Monah Proclu Nicău**, *Conștiință, spune-mi tu*, Editura Nicodim Caligraful, 2016, Sfânta Mănăstire Putna

PĂRINTELE RAFAIL NOICA

POCĂINȚA

Dacă ne este atât de greu astăzi cu rugăciunea și cu cele duhovnicești, este pentru că astăzi suntem mai îndepărtați de Dumnezeu și ca oameni, și ca omenire. Trăim într-un context înstrăinat de har - limbajul modern îl numește „secularizat” de la „secol”, „veac”, noțiune opusă celei

de vecinicie (n.r. veșnicie). Dumnezeu cheamă pe om la vecinicie. Omul, în neștiința lui, se înțelenește din ce în ce mai mult în *veac*, adică în veacul acesta trecător, în pământul acesta despre care Hristos Dumnezeu zice că „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece*” (Matei 23:35). Noțiunea de pocăință, cuvântul „pocăință” a devenit „cenușăreasa” limbii, fiindcă (așa cum am putut observa cu amărăciune de-a lungul întregii mele vieți și în tot ce m-a înconjurat) nici nu se mai știe ce este. Nu se mai trăiește pocăința, și de aceea am pierdut până și noțiunea ei. Am redus pocăința la niște manierisme etico-morale sau, în cel mai bun caz, la o atitudine morală. Dar oricum, dacă ne reducem doar la moralitate, nici nu a început încă acea călătorie către vecinicia lui Dumnezeu care în graiul Bisericii și în înțelesul adânc al cuvântului, așa cum l-au înțeles Părinții Bisericii, se numește pocăință. [...]

De aceea în pocăință, când ne facem pocăința, toate trebuie să îndreptate către rugăciune, și centrate în rugăciune. Dacă vedem că ne este greu să trăim fie și o viață morală, știm, dibuim că nu suntem la nivelul dumnezeiesc la care Dumnezeu ne așteaptă. Când încercăm să facem o schimbare morală în viața noastră, nu pe ea să ne centram, ci să cerem lui Dumnezeu, așa cum găsim și în psalmi și în rugăciuni: „*Arată-mi*

calea în carea voi merge” (Ps. 142:8), „*Lege pune în calea mea*” (Ps. 26:11), legea fiind prima călăuză care mă trece prin jungla patimilor și a tuturor acestor elemente - sau mădulare - ale iadului care trăiesc în mine. Dar și legea, chiar și Legea lui Moise, și așa îndrăzni să zic, chiar legile Noului Legământ, noii Biserici, Canoanele noastre adică, nu sunt decât o primă călăuză pe care trebuie cândva să o depășim spre a afla viața (cf. Mt. 5:20). [...]

Pocăința deci este un lucru - dacă-l înțelegeți așa cum am încercat să-l înfățișez - de o frumusețe atât de deosebită, atât de mare încât, în dumnezeiasca lor însuflare Părinții o numeau știința științelor și arta artelor.

Și într-adevăr este știință, și într-adevăr este artă. Ce este arta? Este creativitate. Aici omul în voința lui se naște pe sine întru vecinicie. În voința lui își devine părinte, își devine tată lui însuși prin harul dumnezeiesc, care har are puterea de a naște. Așadar, voința pe care omul o dă lui Dumnezeu, adică: „Vreau, Doamne!”, prin această voință se naște pe sine însuși ca tată. Iar prin durerile prin care trece își devine, îndrăznesc să spun, mamă sieși, căci în dureri se naște pe sine întru vecinicie. Calea aceasta deci este adevărata creativitate, este făurirea unui Dumnezeu după har. Omul, chipul și (când ajunge la ea) asemănarea lui Dumnezeu, nu este nimic mai puțin decât un Dumnezeu.